

kellett, az Európai Figyelő postaládájába behulló jó-rossz fordításokat. Gyűlölte a slampossgót, a magyartalan fogalmazást, lesújtó véleménye volt a mai műfordításirodalom általános színvonaláról. Éles szemmel szúrta ki a tükörfordításokat, az idegen szöveg sutaságait, húzott ki fél vagy egész mondatokat, hogy a szövegen könnyítsen, és azt élvezhetővé tegye. Csodálgattam szorgalmát, ahogy hosszú percekben át elbíbélődött egy-egy rossz nyelvi megoldás kijavításával.

Életem kivételes kitüntetésének érzem, hogy Oláh Jánost megismerhettem, sőt – talán odafönről sem

veszi zokon –, közeli barátomnak tekinthettem. Néha ad ilyen ajándékot a sors idős napjainkra is. Erős kézszorítása, az arcán állandóan jelen lévő dac örökre megmarad emlékezetemben: látom őt, amint íróasztalánál ülve kéziratok fölé hajol, hogy használhatóságukat mérlegelje. Kós Károlyt képzelem ilyennek, amint a *Kiáltó Szót* fogalmazza.

Szerkesztői, irodalomszervezői teljesítménye, írói életműve, valamint az általa létrehozott és fölnevelt folyóirat, az Irodalmi Magazin és a Magyar Napló Könyvkiadó bizonyosan kitüntetett helyet biztosít számára századunk litterátorai között.

FILIP TAMÁS

Fehér ruhás

*Nincsenek üres órák, csak munka van.
Beosztva percre, pillanatra.
A ház sosincs kész,
a kéz sosem pihen.
Igazat ír, közben fúr,
kalapál, csavaroz, hogy
a lapraszerelt éjszakából
összerakja az álmokat.*

*Örvények között él, nem
csodálkozik, hogy miből mi lesz.
Rozsdából kard, evező-
csapásokból őszi utazás egy
fájdalomtól gőzölgő tavon.
Vízre száll, eltűnik szemünk előtt,
hallani, ahogyan halkán súgja:
szabadok vagytok.*

*Valaki egy fehér ruhás
férfiről kezd mesélni, aki
megtanította küzdeni.
Annyiszor küldte földre,
hogy sajtott minden porcikája,
de mindig fölemelte, és
néha magához ölelte,
mintha apja volna.*